

Mire költik az igazgatói alapot?

Egy széleskörű vizsgálat tükré

A jutalmazásoknál, jóléti kiadásoknál, sportfelszerelések vásárlásánál és még sok alkalommal hallani üzemekben, hogy mindezt az igazgatói alapról finanszírozzák. Felhasználását rendelet szabályozza, eszerint az igazgató az üzemi tanáccsal együtt határozza meg, hogy a rendelkezésre álló összegből mennyit fordítanak jóléti és jutalmazási célokra. A jóléti rész felhasználásáról pedig a szakszervezeti bizottság javaslatára az üzemi tanács dönt. Vajon hogyan élnek e joggal a szegedi üzemekben? Több helyen, a Ruhagyárban, a Szegedi Nyomda és a Fémfeldolgozó Vállalatnál, a Gázmunél, a Konzervgyárban, az Autójavító-nál stb. néhány hete megvizsgálta az igazgatói alap felhasználását a szegedi pártbizottság ipari bizottsága.

Valamennyi megvizsgált

vállalatnál üzemi tanács-üléseken hoztak döntést a rendelkezésre álló összeg felhasználásáról. Nem mindenütt készítették azonban felhasználási tervet. Ezért az üzemi tanácsok nem ellenőrizték valamennyi üzemben a pénz felhasználását. Előfordult olyan eset is, hogy csupán év végén egyszerűen tudomásul vették a főkönyvelő tájékoztatóját. Ennek ellenére különösebb problémák nem merültek fel, bár egyes helyeken jóval többet, két-háromszorosát költötték sportra, mint kulturális célokra. Igen sok pénzt költöttek vendéglátásra is — a Konzervgyárban például 17 860 forintot. A belföldi reprezentációs költség felhasználása megfelel az évenkénti és személyenkénti felhasználható előírt keretnek. A nagyobb összeget a külföldi látogatások reprezentációs költségei emésztet-

ték fel. A múlt évben mintegy 100 külföldi vendége volt a vállalatnak. Vendéglátásukra közel 16 ezer forintot költöttek. Ezt az összeget az iparigazgatóság külön levélben engedélyezte. A munkaversenyben kitűnt dolgozók jutalmazásánál a tapasztalatok szerint az igazgatók többnyire megállították a szakszervezet véleményét, s vele egyetértésben osztották szét az összeget. A Nyomdában, a Gázmunél, az Autójavító-nál és a Fémfeldolgozó-nál az igazgatói alap nagyobb részét fordították jutalmazásra. A Ruhagyárban, a Konzervgyárban a jóléti keret volt a nagyobb 1959-ben.

A szakszervezeti bizottságok, sajnos, még nem mindegyik ismerik meg a vállalat igazgatói alappal kapcsolatos jogait. Ezért a szakszervezetek területi bizottságainak és a megyei tanácsnak is nagyobb segítséget kell nyújtania, hogy az üzemi bizottságok megismerjék és érvényt szerezzenek jogainak. Helyes lenne, ha az elmúlt évek jó gyakorlatainak tapasztalatait elterjesztenék tapasztalatcserék s ankétok révén.

A vizsgálat tapasztalatai szerint vállalatunk többségénél a rendelkezésre álló összeg felhasználásáról az igazgatói alapot. A dolgozók általában elégedettek a felhasználás módjával. Ez is azt tanúsítja, hogy helyes és szükséges az igazgatói alap további fenntartása. A meglévő fogyatékoságokat pedig kissé nagyobb hozzáállással és akaratossággal megszüntethetjük.

Ötven énekkar

— négyezer dalos

Országos dalostalálkozó Szegeden

Szegeden a szombaton és vasárnap megrendezésre kerülő Országos Dalostalálkozó

napos gazdag programjával máris bizonyítja: Szeged kórusmozgalma már erős

50 énekkar és négyezer dalos ünnepe lesz,

amely nemzetközi kicsengést is nyer a Német Demokratikus Köztársaság vendégként meghívott 60 tagú Berlini Vasutas Ének-kara részvételével. A szegedi felnőtt kórusok és nyolc gyermek-kórus képviseli majd a szegedi dalosokat, többek között a Szakszervezetek Szegedi Általános Munkás Dalegylete, a Juhász Gyula Művelődési Otthon Bartók Kórusa, a Szegedi Városi Szövetkezeti Bizottság Ének-kara, a Szegedi Zenebarátok Kórusa, a Szegedi Rókusai Általános Iskola Ének-kara, a Szegedi Tudományegyetem Ságvári Endre Gyakorló Általános Iskola ének-kara és így tovább.

Ezek és a többi szegedi ének-karok tevékenyen ápolói és továbbfejlesztői a hagyományokban gazdag szegedi kóruséletnek. A múlt század második felében, 1863-ban alakult meg az első és tartalmas életű ének-kar, a Szegedi Dalárda. Ezt követően született, 1868-ban a Szegedi Polgári Dalárda, majd az iparosok ének-kara, amely ma a szövetkezeti dolgozóké, és később, 1894-ben jött létre a Szegedi Vasutasok »Hazánk« Dal-köre. 1908-ban pedig az Általános Munkás Dalegylet.

A mostani országos szegedi dalostalálkozóhoz a nagy árvíz előtt, 1876-ban rendezték meg Szegeden az »Országos Dalárünnepélyt«, majd az újjáépült város falai közt 1889-ben ismét üdvözölhették a szegediek az ország dalosait.

A felszabadulás utáni esztendőktől hirtelen és szinte egyszerre teremtetett lehetőség a tömegméretű kórusmozgalom szabad fejlődésének. Ennek eredményeként az elmúlt három évvel, az 1957-ben rendezett szegedi kórustalálkozón — amelyen részt vett az ország számos kórusa is — már lemérhető volt.

A mostani találkozó két-

— egy ilyen országos méretű és jelentőségű szereplésen, mint vendéglátó és résztvevő, úgy megállja a helyét, ahogy az illik a szocialista kultúra egyik jelentős vidéki centrumához.

ÉN ÖT DICSÉREM CSAK AZ ÉLET ANYJÁT...

Képzőművészeti kiállítás a múzeumban

Juhász Gyula fent idézett gyönyörű versének jegyében nyílt meg Szegeden »A munka dicsérete« című kiállítás. A budapesti Képcsarnok Vállalat által a múzeum földszinti termeiben megrendezett impozáns tárlat az ország neves művészeinek alkotásait mutatja be. A kiállított festmények magas színvonalon tükrözik szocializmust építő népünk dolgozó életét és szorgalmas munkáját. A tárlatnak a városunk és falvaink lakóinak életét tükrözi. Emellett természetesen nem hiányzik a mindennapok jellegzetessége sem. E körökben azonban aligha volna teljes, ha egy-két alkotás nem idézné fel 1956 októberének történelmi vihart kavart sötét napjait és ennek ellentétét, a mai szocialista eredményeink fellett éber szemmel vigyázó keményköklű munkások szorgos, szorgos ábrázolását.

Amint látjuk tehát, egy olyan kiállítást kaptunk, mely témájában sokrétűen igyekszik tükrözni népünk szívós munkáját alapuló erősödő, szépülő szocialista valóságunkat. Ami e tárlaton megragad bennünket, az nemcsak a festmények mai életünket sugárzó változatos jelenségsorozatának érzékeltetésében merül ki, hanem a művészi kifejezőmód egyénj hangot megütő szabad stílusvariációjának gazdagságában is, mely jelentősen fokozza az alkotások iránti esztétikai érdeklődésünket. Szemléletesen

cáfolja tehát a kiállítás azt a sokszor rosszindulatúan terjesztett tévhit, hogy a konkrét tematikus ábrázolás megköti a művészi előadómód spontán megválasztását s valamiféle merev, sematikus ábrázolási-nyelvezet használatát erőszakolja az alkotóra.

A kiállításról alkotott véleményünk bármennyire is pozitív, természetesen nem lehet egyértelműen csak méltató, hiszen a legdicséretesebb kezdeményezés sem mentes a vajdázással járó nehézségektől. Konkrétan arról van szó, hogy bár művészeink haladó vonalának érdeklődése — a tájékozódás és csendélet témákon belüli formakísérletek után — ismét az eszméi, a tematikus mondanivaló felé fordul, mégis ennek ábrázolása egyszerűen tartalmilag, másrészt formailag sok esetben korántsem kielégítő. Indokolatlannak tartjuk például azt a múltban gyökerező szemléletet, hogy művészeink a paraszti munkát kizárólag hagyományos kaszával-kapával, vagy ekét maga előtt toló egylovas szántóval ábrázolják. Mindez részben már ma is, de a nagyüzemi gazdálkodás rohamos térhódításával véglegesen anakronisztikus lesz. Fel kell ismernünk, hogy nem szabad az események után kullognunk meg akkor sem, ha az ilyen fajta munkaábrázolásnak a művészetben évezredek ikonográfiai múltja van. Ma az atomkorszak és az általános gépészet hajnalán nem a maradinak ható manuális

munka dicséretét kell zengnünk, hanem az ember gépesített erejének növekvő hatalmát a természet felett, mellyel milliók élete válik könnyebbé és boldogabbá.

A munkaábrázolás

időszerű problémái közé tartozik a tartalom és forma kettősségének jelentkezése is, melyre e tárlaton is találunk néhány szembevetendő példát. Ugyanis az egy főtematikán belüli stílusgazdagság általunk is üdvözölt konstatacióját csak addig tarthatjuk pozitív jellegűnek, amíg a forma változatossága mellett is adekvát kifejezője marad az adott tartalomnak. Mert esztétizáló antirealista jártékosággal nem lehet komoly eszméi mondanivalót tükrözteni. Azok az eredmények, melyek e tárlat döntő jellemzői: a dolgozó ember iránti őszinte érdeklődés, valamint ebből fakadóan a munkának mint karakteralkotó erőnek a hiteles érzékeltetése, csak úgy válósíthatnak magasszínű művészi alkotásokká, hogy festőink egyre többet és szívesebben vannak ábrázoltjaik, az üzemi munkások, a tsz-parasztok és mai életünk egyéb ihletadó környezetében. S hogy ezt a kultúrára szomjas dolgozó népünk mennyire megbecsüli és honorálja, azt híven bizonyítja a »Munka dicsérete« című kiállítás budapesti és szálavárosi bemutatók után Szegeden elért figyelemre méltó erkölcsi és anyagi sikere.

Szeles Zoltán

Új útra indult egy harcokcsizó hadosztály

...utoljára hangzott fel a parancs az oszypovicsi lakatnyá udvarán. Utoljára tisztelegtek az ötödik harcokcsizó hadosztály tisztsíj, katonái a vörös zászlónak. Már útnak indul a zászló Moszkvába, a szovjet hadsereg központi múzeumába — a hadosztály naplójába pedig bekerült az utolsó parancs: »A Szovjetunió Legfelső Tanácsának a szovjet hadsereg 1,2 millió fővel történő csökkentéséről szóló határozata értelmében az alakulat feloszlott, a személyi állomány visszatért a békés alkotó munkához«.

Hosszú utat tett meg a vörös zászló attól kezdve, amikor a második világháború tüzeiben, 1941 augusztusában messze Közép-Ázsiában, Leningrádban először gyűlt össze megbeszélésre a hadosztály törzse. 11 ezer kilométeres úton lóbogott a harcokcsizó felett a vörös zászló, a Kaukázus tövéig a Stájerapokig. Látták a hadosztály katonái előre törni zászlajuk alatt a Kaukázus hegyi falvai, a Donmedence bányavárosai, Ukrajna, Moldávia falvai, Románia hegyei. Ezzel a zászlóval indultak harcba Budapest felszabadításáért az ötödik nehézharckocsizó hadosztály katonái — ez alatt ontották verüket a magyar nép szabadságáért is. Tízvenöt város és falu neve került be a harci naplóba — ennyi helyiséget szabadított fel a hadosztály. 1944-ben, a korszak-szevesenki ütközetben tanúsított hősteteiért tüntették ki a »korszak-szevesenki« névvel. — Roman városának

felszabadításáért pedig a zászlóra felkerült a Vörös Zászló Rendjel...

Díszszemle

— fegyverek nélkül

...nyílegyenes sorokban átak a harcosok, a tisztek — dörgő hurrával válaszoltak az üdvözlő szavakra. »Üdvözlöm önöket szolgálataik befejezése, leszerelésük alkalmából« — hangzott a parancsnok szava, s azután elindult középre a zászló, hogy búcsút vegyenek tőle a harcosok, a tisztek.

Ezen a díszszemlén nem voltak fegyverek — a tankok egy részét talán e percekben már lángvágókkal aprították fel a kohók számára, hogy traktorok, teherautók, gépek acélja készüljön belőlük. Lehet, hogy ilyen traktorra ül majd Ivan Ladinyin traktorista, aki most még szakaszvezetői állással áll itt a sorban, de gondolatban már ott van új munkahelyén, valamelyik táji gazdaságban. Pivnov rajta hetekkel ezelőtt beszélte: együtt utazik majd a szűzföldre, együtt dolgozik majd a békés, alkotó munka frontján. Két komplex-brigádot alakítottak a hadosztály katonái, s az egykori harcokcsizók rövidesen mint traktorosok, szerelők, teherautóvezetők, kombájnkezelők dolgoznak. A legszállás szakszaki katonái együtt indultak az Irtyis mellé, mezőgazdasági gépkészítő iskolára. Mellettük a nyugatszériai kohászati kombinát leendő építői álltak.

Tanúk előtt

A hadosztály személyi állománya: a sorkatonák, a továbbképzendő tiszthelyettesek valamennyien, a tisztek közül a legtöbben levetették a zubbonyt. Vlagyimir Makarov, az egykori rjazanyi vasúti lakatos harmadik éve szolgált a zászló alatt — s most, amikor a hadosztály feloszlott, szolgálati ideje letöltése előtt tért vissza családjához. Jan Jaunmuktjan lett kolhozista csak első évét töltötte a hadseregben — de a Legfelső Tanács törvénye alapján sok más társával együtt ő is leszerelt.

...Felhangzott a díszjel: a parancsnok vett búcsút katonáitól. S azután a zászló előtt felsorakoztak azok, akik társaik megbízásából utoljára köszöntötték a hadosztály harci jelvényét. Megindult a díszmenet: az ötödik nehézharckocsizó hadosztály katonái megégyeszt tisztelegtek zászlajuknak.

A nézők soraiban ott volt vagy felszáz külföldi újságíró is — eljöttek, hogy tanú legyenek a hadosztály feloszlásának, annak, hogyan valóul meg a Szovjetunió Legfelső Tanácsának határozata a leszerelésről. Lehet, hogy M. Grovert, az Associated Press tudósítóját, nem különösebben hatották meg ezek a percek. De ha becsülélesen akar beszámolni a látottakról, megírja majd, amit néhány perccel ezelőtt mondott neki Ibragimov tizedes. »Azt akarjuk, hogy önök is kövessenek bennünket, minden országban szereljék le a hadsereget. De írja meg azt is, hogy amíg

Powerseket küldenek országunkba, mindig készen állunk, hogy munkánkval, s ha kell, fegyverrel erősítsük országunkat«.

A búcsú megható percei után, vidámabbak következték. Hangos nótaszóval egymás után indultak az egységek az állomásra.

A munka csatájában

Oszypovicsi vasútállomásán már ott álltak a feldíszített szerelvények, amelyekkel útra keltek a hadosztály leszerelt katonái. Az állomás előtti téren ott szorongott a kis belorusz város apraja nagyja, eljöttek, hogy köszöntsék a katonákat.

A szónoki emelvényen a városi tanács végrehajtó bizottságának elnöke állt. »Mi, szovjet emberek örömmel fogadtuk a Legfelső Tanács határozatát a fegyveres erők csökkentéséről, azt szeretnénk, ha a tanács mindig ilyen, a békét szolgáló törvényeket hozhatna. De tudjuk azt is, hogy ez nemcsak tőlünk függ — vannak még a világon olyan erők, amelyek nem a leszerelést, hanem a fegyverkezést akarják« — mondta. Azután a távozó harcosok nevében Podkalenko tizedes beszélt. »Számunkra, leszerelők számára, nincs megítéltetendő feladat, mint a hét éves terv végrehajtásának élvonalán harcolni. Örömmel térünk vissza a békés munkához — mondta. — De hadd forduljak most, erről a helyről felhívással katonabajtársaimhoz, azokhoz, akik továbbra is a hadsereg kötelékében maradnak. Arra kérem őket, legyenek éberek, legyenek készek arra, hogy bármely pillanatban megsemmisítő csapást mérjenek minden agresszorra, aki szeretett hazánkra merne támadni. Ha úgy hozza a szükség, pártunk népünk első hívó szavára visszatérünk a zászló alá, hazánk védelmére«.

Virággal búcsúztak a katonáktól oszypovicsi lakói — az úttörők, akiknek a harcokcsizók építettek nyári táborát, a lányok, akiket nem egyszer nyújtottak segítséget nehéz percekben. S azután felhangzott a végső parancs: — Vagonparancsnokok vezessék az egységeket a szerelvényhez!

Még néhány kézfogás, néhány búcsúzó, s az induló hangjai mellett megindult a feldíszített szerelvény. Vitte az ötödik nehézharckocsizó hadosztály volt katonái új csatába: a béke, az alkotó munka csatájába.

Kiss Csaba

Az orvosegészségügyi dolgozók országos fotókiállítása Szegeden

A Magyar Orvosegészségügyi Dolgozók Szakszervelete és a Szegedi Orvostudományi Egyetem rendezésében nyitották meg az orvosegészségügyi dolgozók III. országos fotókiállítását. A kiállítást, amelyet Szegeden a Orvosegyetem id. Jancsó Miklós kollégiumában rendeztek meg máától mindennap délelőtt 10—12 óra és délután 4—7 óra között megtekinthetik az érdeklődők.

A Szegedi Vendéglátó Vállalat az 1960/61. iskolai évre FIUKAT felszolgáló és szakács

tanulóknak,

valamint érettségizett fiúkat

portástanulóknak

felvesz. Jelentkezés általános iskolai bizonyítvánnyal, 1960. július hó 7-én, csütörtökön délelőtt 9 órakor a Tisza Étterem magyar szobájában.

TSZ-TAGOK! ÁLLAMI GAZDASÁGI DOLGOZÓK!

Tenyészérett kocasüldőt kaphatnak hitelbe

A szaporulatából 3 db süldőt kell átadni, szabadánál 50 fillérrel magasabb áron és ebből kell megtéríteni a koca árát, amely kg-onként 16.50 Ft. Igényelni lehet

az ÁLLATFORGALMI VÁLLALAT KIRENDELTSÉGEIN és a felvásárlóknál